

Абласны семінар

У 1964 годзе ў Гродне праходзіў абласны семінар маладых пісьменнікаў.

Праводзіўся ён у педінстытуце. З Мінска прыехалі вядомыя літаратары Піліп Пястрак, Ніл Гілевіч, Рыгор Бярозкін, Мікола Аўрамчык, Аляксей Русецкі, Мікола Ткачоў, Андрэй Макаёнак, Віктар Каваленка, Міхась Стральцоў, Вячаслаў Адамчык, Нічыпар Пашкевіч і іншыя. Прысутнічалі на ім таксама гродзенскія літаратары Васіль Быкаў, Аляксей Карпюк, Данута Бічэль, Аляксей Пяткевіч. Семінар працягваўся тры дні.

Маладыя паэты читалі свае вершы, а пасля ўсе разам іх абмяркоўвалі. Мінчане ўказвалі на недахопы ў творах некаторых аўтараў, а таксама адзначалі станоўчае. Асабліва актыўна разбіралі вершы малыдах літаратараў крытык

Рыгор Бярозкін і паэт Ніл Гілевіч. На адным з чарговых заняткаў Рыгор Бярозкін нечакана для мяне спытаў:

– Васько ёсць у зале?

Я падняўся. Усе аглянуліся, бо я сядзеў за апошнім сталом.

– Ну, дык вось ён напісаў верш, які на ўсё жыццё мне запомніўся. Ён быў надрукаваны ў часопісе “Неман”.

Рыгор Саламонавіч па памяці прачытаў першы куплет, прапанаваў мне прачытаць увесь, што я і зрабіў. Сказалі, што, сапраўды, гэта адзін з лепшых твораў, якія ўдалося сёння пачуць. Такая падрымка з боку старэйшых літаратараў мяне акрыліла. Пра гэты верш, аглядаючы часопіс “Неман”, станоўча адгукнуўся ў газеце “Знамя юности” Пётр Валкадаеў. А вечарам з Уладзімірам Шурпам мы хадзілі ў гасцініцу “Неман”, у пакой, у якім пасяліўся паэт, загадчык аддзела паэзіі часопіса “Маладосць” Мікола Аўрамчык. Там читалі многа вершаў. Знакаміты паэт таксама нас

падтрымаў нас. А пра асобныя мае вершы сказаў, што яны ўпаўне дасканалыя ў мастацкіх адносінах. Іх можна друкаваць і ў рэспубліканскім друку. Я пасылаў творы ў мінскія выданні. Яны публікаваліся ў газетах “Літаратура і мастацтва”, “Звязда”, “Знамя юности”.

У канцы семінара Аляксей Карпюк сказаў:

–Ёсць прапанова сфатаграфавання на памяць. Грошы аддавайце Уладзіміру Васько, паколькі вы яго ўжо ўсе ведаеце.

Карпюк назваў кошт аднаго здымка. І грошы хутка пасыпаліся. Фатаграфаванне нас інстытуцкі фатограф Расціслаў Вярстак на прыступках перад уваходам у інстытут. Здымкі атрымаліся выдатныя. Адзін з іх Аляксей Пяткевіч змясціў у сваёй кнізе “Літаратурная Гродзеншчына”. У мяне ёсць гэты здымак і пастараюся таксама выкарыстаць у кнізе ўспамінаў.

Яшчэ трохкі інтымнага

Гартаючы старонкі мінулага, не хочацца ўпусціць такія моманты, якія мяне ў гады маладосці асабліва займалі, хоць яны і інтымныя. Працуючы на ўзвядзенні Гродзенскага азотна-тукавага завода, я пазнаёміўся з маладым рабочым (не помню прозвішча). Неяк сустрэліся мы ў горадзе, і ён запрасіў да сябе ў госці. Пайшлі. Вясковы хлопец, сціплы, парадачны, кватараваў тады ў аднапавярховым цагляным доміку па вуліцы Антонова, у сям’і Маславых.

Сядзім мы гэтак у прахадным пакой, размаўляем, як раптам з вуліцы, з марозу ўварвалася з конікамі ў руках расчырванелая, прыгожая, чарнавокая дзяўчынка. Яна сціпла прывіталася і пайшла ў пакой, дзе жыла разам з маці. У хлопца даведаўся, што яна ходзіць у восьмы клас, што зваць яе Галя, а маці – Ганна Дзмітрыеўна. Пасля дзяўчынка яшчэ некалькі разоў праходзіла праз наш пакой, але ў гутарку не